

не виждаше нито крачка! На-
праздно воденичарътъ увещава-
ше сирачето да не тръгва. Ген-
до остана непреклоненъ!

— Не мога, дѣдо Славе! Вуйчо
ще ме пребие, ако се не върна
до довечера! Пъкъ може и да
излѣзе да ме посрещне!

И поенагоре изъ баира. Скрытъ
задъ високитѣ клонести буки,
той вървѣше бавно следъ стѣп-
китѣ на коня. Нѣкжде прѣспи-
тѣ бѣха толкова дълбоки, че
конятъ съ мжка успѣваше да
изтегли копитата си. А снѣгътъ,
на голѣми парцали, продължа-
ваше неспирно да се стели надъ
тѣхъ. Долу, въ дълбокия долъ,
срѣдъ който бѣха вече изгази-
ли, бѣше тихо и приятно. Само
трудно се газѣше снѣгътъ. Но
когато изпѣплаха горе, на откри-
тото равнище, бурята ги грабна
съ сатанински бѣсъ. Сякашъ
тукъ, на върха, се бѣха събра-
ли вѣтроветѣ отъ цѣлия свѣтъ!

Конятъ се изгуби въ вияли-
цата. А сиракътъ тръгна на по-
соки. Бурята пищѣше въ ушитѣ
му зловещо. Ситенъ снѣженъ
прахъ шибаше немилостиво че-
лото, очитѣ, лицето му, и той не
можеше да вижда предъ себе
си нито крачка. Препъна се и
се струполи въ снѣга. Помжчи
се да стане—не може. Бурята си
играеше съ него, като съ перушин-
ка. Напъна сетни сили и съ
мжка се изправи. Ржцетѣ му по-

синѣха отъ студъ. Тръгна пакъ,
но нажде, самъ не знаеше.
Помжчи се да извика, но му от-
говори страхотниятъ вой на бу-
рята! Колѣната му измръзнаха.
Ледени трѣпки запълзѣха по
цѣлото му тѣло, което съ мжка
се спущаше изъ нѣкакъвъ долъ.
Гендо се спрѣ за мигъ, напре-
гна усилия да отгатне, кжде се
намира, кжде остана коня, но
бурята не му даде време да ми-
сли. Грабна го пакъ и го поне-
се изъ надолнището. Прехвър-
ли дола, падна на отсрещния
брѣгъ, и ржцетѣ му се заровиха
въ снѣга. Па запълзѣ по снѣга,
като пеленаче нагоре.

Колко време пълзѣ така, за-
брави. Умората го притисна, и
клепкитѣ му започнаха да се при-
тварятъ въ сладка дрѣмка. Цѣлъ
премръзналъ, той сѣщаше само
въ гърдитѣ си сърдцето, което
биеше до пукване. И заслоненъ
задъ единъ голѣмъ камъкъ, си-
ракътъ се сви въ снѣга, изнемо-
щѣлъ. Бурята се изкиска надъ
него и започна бърже да го за-
трупва съ снѣгъ. И сиракътъ
започна да хленчи въ безсѣзна-
ние...

Казватъ, че тъкмо въ това
време дѣдо Господъ уморенъ
се завърналъ отъ долната земя
и си полегналъ подъ кичеститѣ
чимшири на рая да си почине. Но
Гендовиятъ плачъ го пробудилъ.
Той скочилъ разтревоженъ и